

[Sonja Albrink]

CD er af den opfattelse, som vi også har skrevet i betænkningen, at lovforslaget er en urimelig sammenblanding, fordi det indeholder en udmøntning af en finanslovaftale om bødeforhøjelser og et politisk kontroversielt spørgsmål om forhøjelse af hastighedsgrænserne på motorvejene. Vi mener faktisk, at lovforslaget burde have været opdelt i to.

I CD vedstår vi som sagt vores forpligtelse over for finanslovforliget for 1992, men vi ønsker også at tilkendegive vores afvisning af det kompromis på 110 km/t på motorveje, som et flertal kan tilslutte sig. 110 km/t på motorveje med elektronisk overvågning ser vi som en reel skærpelse, og vi mener derfor, at justitsministeren og regeringen burde have fastholdt de oprindeligt foreslåede 120 km/t.

Jeg kan ikke lade være med i dag at spørge Socialdemokratiet endnu en gang, om de ikke kunne tænke sig, at 120 km/t kunne blive en realitet i stedet for de 110 km/t. Jeg vil gerne medvirke til, at vi får lovforslaget tilbage i udvalget.

Jeg skal til sidst sige, at CD ikke kan tilslutte sig de af justitsministeren stillede ændringsforslag nr. 2 og nr. 6, men at vi kan tilslutte os Fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 1 og nr. 3, men ikke nr. 4 og nr. 5, og at vi ved lovforslagets endelige vedtagelse hverken vil stemme for eller imod.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg skal takke for den tilslutning, der trods alt er til vores ændringsforslag, men jeg vil her undre mig over, at ikke flere tilslutter sig dem. Lad mig i den forbindelse specielt pege på ændringsforslag nr. 3, hvor vi skriver, at lastbiler skal have mulighed for at køre med samme hastighed på landevejene som personbiler. I dag er det således, at de skal køre med 70 km/t, og det betyder, at når trafikken glider ud gennem landet, skal man, hver gang man møder en lastbil, ud i overhalinger, og der er ikke noget, der er mere farligt i færdslen end overhalinger. Hvis man vil undgå disse farlige overhalinger, drejer det sig om at få alle køretøjer på landevejene til at køre med samme hastighed, så glider trafikken, der vil blive langt færre trafikuheld, og det var vel egentlig det, der var meningen med forslaget, således har ministeren i hvert fald argumenteret i bemærkningerne.

Det kan være, ministeren kan svare på, hvorfor man ikke ønsker at følge et sådant forslag.

Lad mig så sige, at vi i betækningsbidraget har skrevet, at vi stemmer for vores eget forslag om de 120 km/t – det er helt naturligt – men i det øjeblik, hvor det forslag bliver nedstemt, siger vi subsidiært, at vi så kan godkende ændringsforslag nr. 2, for 110 km/t er trods alt bedre end ingen forhøjelse.

Elisabeth Arnold (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg kort på hans vegne gøre rede for partiets stilling til det fremsatte forslag.

Det Radikale Venstre vil stemme imod de ændringsforslag, som Fremskridtspartiet har stillet, og det vil sige ændringsforslag nr. 1, nr. 3, nr. 4 og nr. 5. Hvad angår forslaget om hastighedsgrænsen på 110 km/t, er Det Radikale Venstres gruppe delt på området, idet 4 medlemmer vil stemme for 110 km/t, og 3 medlemmer vil stemme imod de 110 km/t.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne starte med at takke partierne for den grundige udvalgsbehandling, som dette lovforslag har været underkastet. Som man kan se af Retsudvalgets betænkning, har forslaget været genstand for indgående overvejelser, og der ligger også en række ændringsforslag, som vi skal tage stilling til.

Jeg har selv på regeringens vegne stillet forslag om, at den fremtidige generelle hastighedsgrænse skal være 110 km/t. Jeg vil gerne understrege, at når regeringen i dag sammen med Socialdemokratiet og Kristeligt Folkeparti står bag et forslag om at lade 110 km/t være den højest tilladte hastighed på motorveje, skyldes det ganske enkelt, at det har vist sig umuligt at samle flertal for regeringens oprindelige forslag om at tillade 120 km/t på de bedste motorvejsstrækninger. Kan man ikke få den, man elsker, må man elske den, man får, og det gælder også hastighedsgrænser, så selv om jeg vil komplimentere partierne for, at tingene har bevæget sig og også bevæget sig i den rigtige retning, må jeg indrømme, at jeg gerne havde set, at bevægelsen var foregået med lidt større hast, men som også fru Elisabeth Arnold tidligere belærte os om, er 90 mandater nu engang et godt udgangspunkt – for ikke at sige en